

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 636/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., T., zastúpeného Advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 16/2013 z 10. apríla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2013 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 16/2013 z 10. apríla 2013.

2. V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že *„dňa 26. 5. 1999 podal sťažovateľ žalobu proti Ing. J. K... o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Trnava, sp. zn. 16 C/67/1999.*

Dňa 25. 9. 2012 vydal Porušovateľ v 2. rade... rozsudok, č. k. 16 C/67/1999-650, na základe ktorého vysporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, a to tak, že žalobu zamietol. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť dňa 19. 4. 2013.

Dňa 10. 4. 2013 vydal sťažovateľ 1. rade... rozsudok, č. k. 24 Co/16/2013-695, na základe ktorého potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania... Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 19. 4. 2013.“.

3. Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na napadnutý rozsudok krajského súdu, v ktorého odôvodnení sa uvádza: *„Dňa 15. 11. 1980 manželia uzavreli manželstvo. Manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 4. 6. 1996. Manželka počas trvania manželstva na základe privatizačného projektu sa stala vlastníčkou bývalej závodnej kuchyne a jedálne podniku T. T. na... ulici v T. a dvoch samostatne stojacich poschodových budov s príslušným pozemkom na B. ulici v T... Predmetné nehnuteľnosti manželka získala od F. Slovenskej republiky... na základe Zmluvy o predaji časti podniku č. 354/93 zo dňa 28. 5. 1993...“*

4. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnymi závermi okresného a krajského súdu v napadnutých rozhodnutiach, podľa ktorých *„nehnutel'nosti nie sú predmetom vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov a patria výlučne manželke, keďže slúžili výkonu povolania manželky a nadobudla ich do vlastníctva v rámci privatizácie na základe privatizačného projektu“.*

5. Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na to, že „*podnikanie jedného z manželov rozhodne nemožno považovať za povolanie, pretože podnikaním sa rozumie sústavná činnosť, ktorú vykonáva podnikateľ vo svojom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku... Ak by majetok nepatril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bol by druhý manžel ako nepodnikateľ ukracovaný. Je logické a z hľadiska všeobecnej spravodlivosti aj správne, že pokiaľ má manžel ako nepodnikateľ participovať na dlhoch manžela ako podnikateľa, mal by v prípade úspešného podnikania participovať aj na takto nadobudnutom majetku.*“.

6. Z už uvedených dôvodov sťažovateľ v sťažnosti žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. *Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 67/1999 a Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co/16/2013 porušil základné právo J. K... na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy a zároveň aj porušenia práva na prejednanie záležitosti nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

2. *Rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 16 C/67/1999-650 zo dňa 25. 9. 2012 a rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co/16/2013-695 zo dňa 10. 4. 2013 sa zrušuje.*

3. *J. K... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré sú Okresný súd Trnava a Krajský súd v Trnave povinní vyplatiť na účet jeho advokáta do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*“

II.

7. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru videl predovšetkým v tom, že všeobecné súdy „... *posúdili vec neobjektívne a nesprávne a rozhodli bez toho, aby sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadali so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre predmetné rozhodnutia. Predmetné rozsudky sú zjavne neodôvodnené, resp. arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska*

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň... predstavujú extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami. ... odvolací súd sa nezaoberal dostatočným spôsobom odvolacími námietkami sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu, ktoré smerovali predovšetkým k právnemu posúdeniu veci a mali význam pre samotné rozhodnutie vo veci.“.

11. Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami konštatuje, že rozsudok krajského súdu z 10. apríla 2013, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, nie je postihnutý vadami, ktoré mu vytýka sťažovateľ.

12. Ústavný súd považuje za dostatočné zdôvodnenie krajského súdu uvedené v napadnutom rozsudku, ktorým zdôrazňuje správnosť a zákonnosť rozhodnutia okresného súdu, podľa ktorého „... odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozsudku sa žiada dodať už iba nasledovné: Správny záver prvostupňového súdu, že podnikania odporkyne ako fyzickej osoby je výkonom povolania v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka, s ktorým názorom sa odvolací súd plne stotožňuje, podporuje i rozsudok NS ČR z 24. 2. 2005 sp. zn. 22 Cdo 2545/2003, v zmysle ktorého výkonom povolania je aj podnikanie jedného z manželov ako fyzickej osoby. Spochybňovanie tohto záveru prvostupňového súdu odvolateľom neobstojí. Pokiaľ odvolateľ namieta, že v priebehu manželstva účastníkov v nehnuteľnostiach na B. ulici v T. nebola vykonávaná podnikateľská činnosť a boli prázdne, odvolací súd je toho názoru, že tieto skutočnosti samé o sebe, vzhľadom na ďalšie okolnosti prípadu, nie sú rozhodujúce a neznamenaajú, že nehnuteľnosti neslúžili výkonu povolania odporkyne, keďže tieto nehnuteľnosti získala v rámci privatizácie na základe zmluvy z roku 1993 na základe privatizačného projektu, ktorý sa týkal podnikania vo všetkých nehnuteľnostiach a za krátku dobu do ukončenia spolužitia účastníkov v roku 1994 a napokon ani do právoplatnosti rozvodu ich manželstva v roku 1996, nemusel byť podnikateľský zámer odporkyne v daných nehnuteľnostiach i reálne rozbehnutý.“.

13. Ústavný súd dáva v tejto súvislosti sťažovateľovi do pozornosti, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

14. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). O takýto prípad aplikácie práva však v tomto prípade zjavne nejede, napadnuté rozhodnutie je riadne odôvodnené, pričom právne závery v ňom obsiahnuté sú logicky konzistentné a opierajú sa o zaužívané právne postupy pri súčasnom použití všeobecne akceptovateľných rozhodnutí všeobecných súdov.

15. V danom prípade sa krajský súd dostatočne vysporiadal so základnými námietkami sťažovateľa, ako aj jasne zdôvodnil svoje rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad, akými úvahami sa súd spravoval, z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov bolo vo veci rozhodnuté. Vychádzajúc z uvedených ústavne významných úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a tvrdným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

16. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na kontinuálnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov v obdobných právnych veciach, z ktorej predmetné napadnuté

rozhodnutie krajského súdu nijakým spôsobom nevybočuje (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 22 Cdo 684/2004 či rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 3078/2006).

17. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálne možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

18. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa v sťažnosti (priznanie náhrady trov konania) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013